

for Folk, at der er mange Procuratorer, troer jeg er en meget stor Usandhed. Jeg erkjender naturligtvis, at naar der ikke er et tilstrækkeligt Antal Sagsførere, da er det til Ulempe for Befolkningen, og det kan medføre, at enkelte Procuratorer kunne benytte sig af Veiligheden til at lade sig altfor stærkt betale; men vi behøve ikke en Lov som denne, for at den ærede Minister kan afhjælpe Manglerne i den Henseende. Men dersom der paa den anden Side virkelig skulde komme en Oversløbighed tilstede af Sagsførere, dersom der, for at bruge det Billede, som det ærede Medlem for Thisted Amts Adbalgkreds brugte, kom en Græshoppesværme af nye Procuratorer over Landet, da er jeg forvisset om, at der er Ingen, der mere vilde komme til at lide derunder, end netop Befolkningen. Resultatet deraf vil blive, at der kommer en Mængde Processer; det vil komme til at svie til Befolkningens Pung, men det vil sandelig ogsaa i mange andre Henseender have høist bedrøvelige og skadelige Følger. Det er netop af Hensyn til dette Samfundets Lær, at jeg nærer store Betænkkeligheder ved i meget stor Grad at forsøge Sagsførernes Antal; men det, der for mig har været Hovedbetragtningen, er dog, som sagt, Hensynet til den forestaaende Reform. Jeg kunde tænke mig, at man fremkom med en Lov om Frigivelse af Sagsførernæringen paa en saadan Maade, at man virkelig med Sandhed kunde sige, at man arbejdede paa en Forbedelse af den forestaaende Reform, med det Samme man lettede Afgangens til Sagsførernæringen og skabte flere Sagsførere. Dette vilde være sleet, naar man havde stillet Betingelserne saaledes, at man virkelig kaldte dygtige unge Jurister ind paa denne Vej, saa at man derved fik en Kreds af Mænd, der, naar de efterhaanden bleve uddannede, kunde antages at ville afgive et brugbart Materiale til den fremtidige Ordning. Men denne Vej er man ikke gaaet, thi man har ikke blot conserveret Afgangens for de danske Jurister til at blive Sagsførere, men man har givet dem ligefrem Ret dertil.

Jeg veed meget godt, at hvad jeg her idag har udtalt, og som i alt det Væsentlige kun er en Gjentakelse af, hvad der er udtalt af mig

og andre ærede Medlemmer ved denne Sags 1ste Behandling, neppe vil gjøre noget stort Indtryk paa Fleertallet af de ærede Medlemmer; jeg er fuldstændig overbevist om, at denne Lov vil gaae igjennem med en meget stor Fleerhed, ligesom den er gaaet de tidligere Skridt med en stor Fleerhed. Naar jeg ikke desto mindre har fremført disse Betragtninger, saa er det for det Første, fordi det er min Opfattelse af hvad der paaligger en Folkerepresentant, at han uden at spørge, om han er i Majoritet eller i Minoritet, skal udtale, hvad der er hans Overbeviisning, og dernæst for at det, naar den Tid kommer, hvad jeg troer ganske vist vil skee, at man kommer til en praktisk Erkjendelse af, at det maaskee dog ikke var saa urigtigt, hvad der tidligere er blevet sagt fra et og andet Medlems Side imod Loven, da ikke skal kunne siges, at vi have tiet, da der endnu var Tid til at tale.

Sjörning: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Er det for en kortere Bemærkning, det ærede Medlem ønsker Ordet?

Sjörning: Ja!

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Sjörning: Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) tillod sig at sige om min Holbning til denne Sag, navnlig paa Grund af, at jeg ikke havde stillet Underendringsforslag, at den var lidet sømmelig. Jeg har ikke for troet, at man her i Salen kunde sige noget Saadant . . .

Formanden: Jeg skal bemærke, at jeg ikke har hørt, at den ærede Taler har brugt et saadant Udtryk, da jeg ellers vilde have paa-talt det.

Sjörning: Naar den ærede Formand har overhørt denne Bemærkning, saa bortfalder min Indsigelse. — Jeg skal ikke gjenoptage Forhandlingerne med det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein). Det